

Vpliv tranzitov

Vsak od tranzitnih, tekočih planetov ima svojo vlogo v plimovanju življenjskih dogajanj, ki so seveda ciklične narave. Temeljna funkcija dinamike, ki jo sprožajo tranziti, je razvoj bolj diferenciranih oblik življenja, in to takih, ki bodo razmeroma stabilne in kot take lahko podlaga nadaljnjemu razvoju. Osebna duševno-duhovna instanca, ki usmerja individualni razvoj v vseh posebnostih, je človekov Višji jaz, ki je pri večini ljudi njihova še nezaslužena in neosvojena dediščina, zato pa tudi nezaveden. Mnogo ljudi se sploh ne zaveda, da njihova usoda sledi strogi karmični logiki, zato se pogosto počutijo zgubljeni v nesmiselnem svetu, izročene naključjem na milost in nemilost.

Astrolog mora iz pogovora s stranko znati dovolj dobro oceniti njeno duhovno zrelost ter prilagoditi težo, daljnosežnost in subtilnost svojih razlag. Poleg zrelostne ravni, s katero nekdo že povečini pride na svet in ki nikakor ni posledica ene same inkarnacije, mora astrolog znati začutiti dinamično napetost strankine usode, ter njeno dotedanjo doslednost in uspešnost v obvladovanju nalog, ki jih usoda postavlja prednjo. Če je astrologova stranka razmeroma nedosledna in se ne odzove pravi čas dovolj konstruktivno na izzive usode, potem dinamična napetost njene usode raste in vse bolj grozi s katastrofičnimi prelomi, z radikalnimi preobrat, s silnimi notranjimi pritiski. Tak proces, ki je seveda skrajno boleč, skuša nekako nadomestiti zamujeno in priskrbeti človeku tisti kvantum spoznanja, ki mu še omogoča napredek in rast v življenju. Pri mnogih ljudeh pa opažamo, da so se zelo potrudili, da bi za vse vrste življenjskih izzivov postali neobčutljivi. Tudi najmočnejši izzivi jih več ne zmorejo premakniti iz njihove zabubljenosti, zato sčasoma opažamo v njihovem doživljanju letargijo, vegetiranje, skrajno togost, nazadnje tudi izrazito sovražnost do vsega vitalnega in izrazi tega.

Seveda je astrologu za trezno razlaganje življenjskih dogodkov potrebno precej izkušenj in modrosti. Travmatskih doživetij nikakor ne gre interpretirati na način, ki bi v stranki zbuja krivdo ali občutek nezadostnosti, zatajitve. Zelo razvojni in ustvarjalni ljudje itak imajo usodo, ki jih izpostavlja velikim dialektičnim protislovjem, številnim hudim krizam, ki odpirajo prostor izredni duhovni dojemljivosti. Vsekakor pa je v tako izpostavljeni črti usode zaobjeto večje tveganje. Ljudje z zelo napeto in zatorej nenavadno razvojno naravo so nekakšni duhovni avanturisti, ki nemalokrat klecnejo pod težo pritiska ter se včasih tudi zlomijo. Samomori in beg v zasvojenost niso nikakršna redkost pri teh ljudeh, če pa nekako zvožijo, imajo včasih presenetljivo regenerativno zmožnost.

Skratka, tranzitni planeti so dejavniki razvoja, ki je univerzalni pojav, in ki se kaže v svojevrstnem energijskem polju, ki nas vse obdaja. Za to polje sta v danem trenutku značilni vsebinska kompleksnost in potencialna zavestnost. Vsakdo glede na občutljivost svoje narave participira na ustvarjalnost tega polja. Če je do njega primerno odprt, ra~te iz tega polja v zmožnostih in spoznanju. Če pa se zapira, tedaj ga isto polje ogroža v preživelih oblikah obstajanja. Vitalne so vedno le vsebine, ki so dovolj v stiku z duhom časa. Vsak od planetov ima v procesu rasti specifično vlogo, ki si jo lahko zelo na kratko ogledamo v tehle iztočnicah: Sonce spodbuja izrazito poudarjeno doživljanje zodiakalne energije in življenjske tematike, značilne za hišo, v kateri se trenutno nahaja. Njegovi tranzitni prehodi prek rojstnih planetov, se odražajo v srečanjih z ljudmi in dogodki, ki so predstavniki določenih planetnih energij. Skratka, Sonce predvsem na splošno vitalizira posamezne, vsako leto ponavljajoče se procese in teme ter nekako konzumira, integrira in odseva napredek, ki smo ga dosegli v letnem ciklusu. V dogodke vnaša prizadevanje, poudarja težnjo in cilj, podpira voljo in vnemo, včasih prav do vročičnosti.

Luna se premika tako hitro, da njen tranzitni vpliv obravnavamo predvsem kot izvršilno funkcijo. Luna požene asimilacijske in disimilacijske procese, specifično ponderirane zaradi vpliva drugih planetov. Njene tranzite prek rojstnih planetov bi lahko zaznamovali kot največ nekaj ur trajajoče spremembe ustreznih fizioloških parametrov. Lunin prehod prek znamenj in hiš dodaja le drobne oscilacije nihanjem, ki jih povzročajo drugi planeti. Kjer so ta nihanja pomembna, npr. pri operacijah z nevarnostjo krvavitve ali v ritualni magiji, jih skušamo upoštevati. Pomembno vpliva torej predvsem na procese z nestabilnim, zelo spremenljivim potekom.

Merkur poudarja potrebo po komunikaciji, premisleku in zapisovanju izkušenj s področja znamenj in hiš, prek katerih prehaja. Giblje se hitro in razmeroma efemerno vpliva na rojstne planete. Povečuje verjetnost sporočanja, poizvedovanja, navzočnost pri poučnih okoliščinah npr. predavanjih in

podobno. Vsekakor spodbuja miselno dejavnost. Prehodno nas napravi bolj miselno gibke in hitre. Pomaga nam, da se bolje izrazimo. Posreduje nam informacijo, ki smo jo morda že dolgo iskali. Mogoče nas izpostavi glasni kritiki okolice. Sklepa pogodbe in dogovore.

Venera na splošno deluje zelo prijetno, harmonizirajoče in zdravilno. Njeni tranziti nam praviloma, čeprav kratkotrajno, izboljšajo počutje, nas sprostitijo, napravijo, bolj voljne, lahkotne, življenje se nam zazdi prijetno. Poleg tega zbuja sentimentalna občutja, povezana s v hišo in znamenjem, v katerem se nahaja. Njeni prehodi prek rojstnih planetov nam prinesejo nekaj vzhičenja nad lepim, nas presenetijo, poživijo. Pomaga, da preskočijo iskre privlačnosti, ki razburkajo domišljijo. Prinese umetniške užitke, zbliža nas s soljudmi, pomaga nam, da lahko življenju pritrdimo. Venera je pač res prijetna. Mars prinaša na področja znamenj in hiš nabitost z energijo ter odločenost, da stvari uredimo in da se potrdimo. Dejavnost, bojevitost, delavnost nas primejo, kadar nas objame Marsov vpliv. Tranziti čez rojstne planete se pogosto pokažejo v spopadih, konfliktih, zaletavosti in impulzivnosti. Telo se napreza, dobi vročino, če v njem karkoli ni v redu. Zadrževano nezadovoljstvo in občutki planejo na dan. Spolna vzburljivost se poveča. Na dan planeta brutalnost in uničevalni gon, če sta v človeku prisotna. Včasih se zbudemo, urežemo, zaletimo z avtom ali nas operirajo.

Jupiter deluje zelo razbremenjujoče. Stvari stečejo, če je le nekaj možnosti za to. Odobrovolji nas, navda z optimizmom, priskrbi nam nekaj materialne spodbude, olajša nam skrbi. Nenadoma stvari zagledamo s širšega zornega kota, postanemo bolj flegmatični. Bati se je, da nas preveč ne zanese v to, da bi si domišljali, da bomo z lahkoto osvojili zahtevne cilje. Poudarja velikopoteznost, pa tudi samopašnost, zagledanost vase, pretiravanje v užitkih in nemoralni. Prepira se okoli načelnih stvari, hoče vse zase. Prenatrpna se s hrano, preveč govori, kupuje nepotrebne stvari. Človek se pod njegovimi tranziti ponavadi zredi. Njegovi tranziti prinašajo srečanje z ljudmi, ki nam razširijo pogled na svet. Dokler traja pomemben Jupitrov tranzit, nam zdravje služi, ljudje so nam nadpovprečno naklonjeni, odprejo se nam možnosti za potovanja.

Saturn je planet preskušnje in življenjske šole. Njegovi tranziti so na glasu kot silno neugodni. Človek se čuti kot v pasti, ujet, oviran, stiskan, nemočen, zato ga žene v depresijo. Bolje je, če grebe po sebi in premišljuje o tem, kakšne so stvari na področju, kjer se čuti ujet. Saturn kliče človeka k ustavitvi, ki edina omogoča pregled nad dogajanjem in motivi, vse to pa omogoča novo postavitve ali vsaj dopolnjevanje prejšnjih stališč. Saturnovo zaviranje se čuti kot zatrdelost, silna teža, huda utesnjenost in bojazen, da gre s človekom zelo slabo. Potrebne so poglobitev, resna vztrajnost, koncentracija na bistveno, preverjanje vsega približnega, varčnost z energijo, previdnost v odločitvah. Izkušnje tega obdobja so neprijetne, njihova korist in realni pomen za življenje se bosta izkazala šele pozneje. Brez Saturna bi človek vse delal površno, približno in neobvezno, zaradi česar bi bilo seveda vse brez trdnosti in obstanka. V Saturnovih obdobjih se človek ubada s svojo nezaupljivostjo, malodušnostjo, nemočjo, neprilagodljivostjo. Uči se odprtosti v neugodnih okoliščinah, sprejemanja skromnejših možnosti za življenje, delo in zabavo. Ob Saturnovih tranzitih nam manjka energije, zamujamo avtobuse ali oni zamujajo, srečujemo same nenaklonjene ljudi, ki bi nas radi kaj naučili. Sredstva nam usahnejo, zdravje nam pade na nizko točko, stvari se nam kvarijo kar same od sebe. Na dan udari naša najbolj neprijetna plat. Prav to nam pomaga, da se bolj spoznamo, če uredimo in utrdimo. Saturnovi tranziti nas učijo živeti od svoje moči. Če nas preveč ne polomijo, nam pokažejo, da je v nas več vztrajnosti, potrpljenja in moči, kot smo morda mislili.

Uran je planet, ki nam vedno znova zagotavlja, da življenja ne poznamo, ter da ga zato nikoli ne bomo zares zmogli predvidevati in mu zagospodovati. Na nebu se premika precej počasi, zato pa nam toliko temeljiteje razburka situacije, ki so potrebne reforme in prenovitve. V najkrajšem času nam utegne vse postaviti na glavo, tako da nas njegovi tranziti pogosto najprej samo šokirajo, in sploh ne vemo, pri čem smo. Popolnoma nam podre ritem dela, celo v organizmu se nenadoma dogaja vse drugače kot prej. Sami na se bi odkrijemo reakcije, ki si jih nikoli ne bi pripisovali: npr. čustvene izbruhe, podivjane odzive, nenadno popolno ravnodušnost. Uran nasploh preverja, v katerih strukturah je človek tako tog in neprožen, da bodo šivi pokali, če se kaj zatrese. Opozarja na pojmovanja, stališča, verjetja, ki so neživljenjska in mrtvoudna. Zbuja našo intuicijo za to, da smo še vse kaj drugega, kot mislimo, da smo. Kaže nam raznovrstne pojavne oblike, značilne za hišo in znamenje, ki jo prehaja, in to vse do skrajnosti, ki smo jih še nekako sposobni dojeti. Izziva nas, in v tem smislu je celo prijeten ljudem, ki spremembe in izzive ljubijo. Uran nas uči relativnosti vsega obstoječega, s tem pa prožnosti, ki nas premešča na ločnico med manifestnim in ne-manifestnim svetom. S svojimi prebliski in uvidi nas uči,

da smo del večje celote, ki jo intuitivno lahko bolj in bolj zaznavamo. Od prebliskov nas pelje k razsvetljenju. Utrga vezi osebne privrženosti, ter nam kaže, da ni nič našega, da nam je vse samo posojeno kot sredstvo spoznavanja in rasti.

Neptun nam omogoča razbliniti naše slike življenja, če te grozijo, da nas bodo povsem zasvojile in ujele v polja svojih privlačnosti ali pa odbojnosti. Neptunovi tranziti naše predstave in pojmovanja stanjšajo do prosojnosti, tako da skozi njih lahko začutimo neizrekljivo in nedoločeno, ki sta značilnosti svobodnejšega duhovnega sveta. Zato Neptunov vpliv sprošča, pomirja protislovja v duševnosti, ustvarja distanco do njih, in sicer tisto, ki ji nekoliko preveč idealizirano prisojamo. Značilnost Neptunovega procesa pa je lahko dvojna: distanca do stvari dobivamo, če nam postajajo manjvredne, če začnemo uvidevati njihov razpad, trohno, mrtvost, končnost, neohranljivost; ali pa, če nas prevzamejo subtilnejši vidiki realnosti, ki jih dotlej nismo toliko opazili. Neptunovi tranziti torej lahko sprožijo na eni strani izgubo energije, bolezen, brezvoljnost, lenobo, izgubo perspektive in motivov, predajanje lagodnosti in cenenim užitek ter zasvojenostim, na drugi strani pa vse bolj intenzivno usmerjano pozornost na finejša občutke, na plemenitejša in idealnejša čustva, na premišljanja in branja duhovno razsvetljujočih besedil, na sporočila v sanjah in vizijah. Pod vplivom Neptuna, ki neredko sprva deluje kaotično, začnemo dojemati življenje bolj kot celoto, ki je polna smisla in neodkritih možnosti. Če pa se s temi možnostmi srečamo nepripravljeni, nas lahko zelo begajo, sami sebi se zazdimo zgubljeni pred uganko usode ter začnemo bežati v omamo, v nevednost glede svoje naloge in svojega položaja, v duhovno smrt. Neptun nas uči tiste osvobajajoče prepuščenosti, ki nam venomer daje občutek, da ne živimo mi življenja, ampak življenje nas. Če pa tej prepustitvi nismo dorasli, nas navidezna teža življenja začne pritiskati, nerešena protislovja strašiti, tako da iščemo sprostitev v Neptunovih nadomestkih: alkoholu, zasvojenosti s spolnostjo, prenažiranjem, pretrujenosti, sprenevedanju in pozah, drogah in pomirjevalih vseh vrst, neplodnem obupu in zanemarjenosti. Ista kozmična energija nam je lahko v milost, če smo z obrazom obrnjeni k njej, in v pogubo, če ji obrnemo hrbet.

Pluton ima nalogo, spopolniti, skleniti, dopolniti posamezne faze človekovega razvoja, torej v določenem omejenem smislu ustvariti celostno, integrirano delovanje. K celoti spada vedno tudi izrinjeni del, se pravi, k beli figuri spada tudi črna ozadje, ki belo figuro kot tako sploh omogoča. Črno, slabo, nezaželeno pa je v človeku vedno vse tisto, česar si ne upa dovoliti, za kar se ne počuti zmožnega, s čimer se ni pripravljen spoprijeti, česar ne zmore obvladati. Pluton nas najbolj neizprosno sooča z dualizmom našega pogleda v svet, ter z mučnim dejstvom, da smo pravzaprav sami s svojo nezmožnostjo svet sprejeti, tak kot je, ustvarjalci slabega, ki ga želimo izriniti. Ker si ne upamo zares biti, kar smo, se istimo samo z delom tega, kar smo, drugo pa izrivamo kot nevarno skušnjava, ki nas vodi v izobčenje, v pokoro in kazen. Ravno izrivanje dela svoje narave pa vodi v nasilje nad sabo in nad drugimi, ki izzivajo, da bi se izrinjeni del pokazal v normalni podobi. Pregrada, ki loči potisnjeni, izrinjeni del od normalnega je ideološka struktura, ki varuje umetno identiteto in jo zavaruje z nenehnim strahom pred zlomom. Toda Pluton kot zastopnik prejšnje resnice ravno tisto, kar je prepovedano, izrinjeno, očrnilo napravi zaželeno, že kar magično privlačno. Plutonski tranziti s sabo vedno prinašajo močno poudarjeni boj med navidez dobrim in navidez zlim. Posledica junaške odpovedi zlemu ali pa popustve skušnjavi pa je ista izkušnja, gledana le z dveh različnih koncev: v nobeni skrajnosti ni mogoče zdržati. Pluton hoče ali noče človeka zaniha v nasprotno skrajnost, da bi ta, če le hoče bolj in bolj dojel, kdo in kaj sploh je, namreč človek nepredvidljivih vzgibov, ki z njegovim hotenjem nimajo nič opraviti. Plutonski tranziti človeku vedno bolj kažejo njegovo senčno stran, tisto kar je, pa ne želi biti, oziroma kakršnega se ne želi videti. Pluton privablja na dan prave, celotne, in vsekakor protislovne občutke, s tem pa izredne napetosti. Zavemo se, da tiste, ki jih imamo radi, v znatni meri sovražimo, in narobe. Pluton prinese na dan vse ambivalence, za katere čas zahteva, da jih rešimo. Zato so plutonski tranziti naporni, hkrati pa izredno preoblikovalni, razvojni, očiščevalni. Pluton nam pokaže, kako so naša hrepenenja po idealih beg pred sabo, torej beg, ki nikoli ne more privedi do sprostite in miru. Ravno ideal, ki je bistveni dejavnik našega istenja s Sabo, ustvarja razcep v duševnosti ter nas odtuja od naše primarne narave, s katerokoli potrebno hotenjsko istiti, ker že pač je, kar je. Pluton kaže dejstva, smo dejali. Če smo jih pripravljeni sprejeti, potem se približamo svoji resnični naravi in poklicanosti, torej normalnosti. Če pa v nas prevlada odpor pred dejstvi, potem nas energija plutonskega izziva požene v še večjo odtujitev, večjo odslikavo v ideale, za katere nas je strah, da jih nikoli ne bomo dosegli, zato se počutimo ničvredne in nemočne. Plutonski vpliv je zatorej zelo dvorezen: vodi v sprejetje sebe in normalno dojetje sebe, ali pa v pobluznelost, v vse večje nasilje nad sabo in nad drugimi za doseglo irealnih, vse bolj popačenih ciljev.

Pluton s sproščanjem velikih količin instinktivnih energij, prej uporabljenih za izrivanje, večja človekovo moč sprejemanja raznovrstnih doživetij. Toda iste energije, če človek vztraja pri nerealnih idealih, še stopnjujejo odtujevanje samemu sebi, včasih prav do diaboličnih razmerij. Diabolično je v bistvu to, da človek zanikuje vse večji del tega, kar je, to pa ga nagiba k uničevanju, na katerega ruševinah nič ne bo zraslo, saj so korenine do pravega bitja v sebi in s tem do univerzalnosti, prekinjene. Plutonski tranziti, posebno čez rojstno Sonce, Luno, MC, ascendent in Saturn, nas navdajajo z občutkom duševne smrti, torej s propadom vsega, kar želimo biti. Šele iz pepela namišljene podobe o sebi vstane resničnejša podoba o sebi, ki ima v sebi več živosti in obstanka. Zato plutonski arhetip opisujemo s pojmom prerojenja. Z regeneracijo ga opisujemo zato, ker sprošča velike količine energij, ki so bile prej uporabljene za vzdrževanje izrivanja dela sebe, za ohranjanje razcepa. Ta razcep se seveda vedno kaže tudi v moteni, neprožni telesni shemi, v zajezenem, blokiranem pretoku vitalnih energij v fizičnem in drugih subtilnejših telesih. Vsakemu prerojenju sledi drugačno dojetje prostora in časa: človek se počuti vse manj ujetega v nepovratno sosledje trenutkov, prostor vse manj predstavlja medij ločitve. Vse bogatejša identiteta, ki vključuje in dopušča, čemur se je prej izogibala, povsod najde stik s soljudmi. Strah pred sabo, ki izginja, prav toliko razblinja strah pred drugimi. Smrt ne predstavlja več kazni za greh, ampak vrata v vsakič novo in mlado življenje. Pluton nas uči, da sicer ne moremo vedeti, kaj smo, da pa vedno smo kaj, ter se nam ni treba niti najmanj bati izginotja. Na nam nerazumljiv način nam kaže, kako nastaja stvaritev iz nič. brez vsake ustrezne predstave.

Hierarhija planetnih vplivov nas obvešča o tem, kako je vpliv vsakega naslednjega od planetov v stiku z realnostjo in njeno dialektiko bolj daljnosežen in bolj brez priziven. Hkrati pa je najpomembneje zavedati se, da vsi naravni vplivi prinašajo pred nas izbirne možnosti~ o katerih se moramo sami odločati. Vsakič znova lahko sprejmemo ali odklonimo možnosti, ki nam jih odpirajo tranzitni planetni vplivi. To so zmeraj naše možnosti, zmeraj nas soočajo z našo in zgolj našo naravo.